

BIBLIOGRAFIA:

książka

Kowalski Adam, *Poetyka*, Wydawnictwo Alfa, Warszawa 1999.

[Rozwijamy imię autora, tytuł kursywą, na końcu kropka.]

artykuł w pracy zbiorowej

Wysłouch Seweryna, *W poszukiwaniu jedności sztuk* [w:] *Kompetencje szkolnego polonisty*, red. B. Chrzastowska, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1995, s. 278-289.

rozdział (hasło) w książce autora opisujemy stosując skróty „idem” („ten sam”), „eadem” („ta sama”), „eidem” (ciż, ci sami autorzy), „eaedem” (też, te same autorki), nie powtarzamy nazwisk.

artykuł w czasopiśmie

Grodecka Aneta, *Alfabet języka plastycznego i muzycznego*, „Polonistyka” 2003, nr 5, s. 275-279.

artykuł w internecie

Watts Peter, *Właściwie każda literatura bada ludzkość, poddaje ją próbie przynajmniej do pewnego stopnia* [wywiad J. Żerański], <http://katedra.nast.pl/artykul/4007/Wywiad-z-Peterem-Wattsem> (dostęp: 17.04.2009).

[Podajemy nazwisko i imię autora, tytuł kursywą, pełen adres z nieaktywnym łączem, datę dostępu w nawiasie.]

TEKST:

Cytaty – zapisujemy pismem prostym, w cudzysłowie. „Wewnętrzny »cudzysłów niemiecki«” lub ewentualnie «francuski».

Tytuły dzieł w tekście należy zapisywać kursywą; tytuły czasopism w cudzysłowie.

Wyrazy oraz zwroty obcojęzyczne (w tym łacińskie i greckie) – zapisujemy kursywą.

Wyróżnienia pochodzące od autora tekstu należy wyodrębnić pismem pogrubionym.

Stosujemy skróty: „itp.”, „itd.”, „r.”, „w.”, „np.”, „m.in.”, „tzw.”, „tj.”, jednak na końcu zdania piszemy pełne wyrazy „rok” i „wiek” (np. „2000 roku.”, „XIX wieku.”).

Liczby 1–9 zapisujemy słownie, a wyższe – cyfrowo.

Daty zapisujemy: 12 VI 1982. Po takiej pełnej dacie nie dajemy skrótu r. (tylko po samym roku, np. „2000 r.”).

Numery stuleci zapisujemy za pomocą cyfr rzymskich, połowy stuleci – słownie (np. „druga połowa XIX w.”).

Dekady oznaczamy za pomocą liczb z kropką („lata 70.”, „lata 90.”).

Nazwiska w tekście przy pierwszym wystąpieniu poprzedzamy pełnym imieniem, a potem podajemy już tylko nazwisko. Nie stosujemy inicjałów imion w tekście głównym (a w przypisach nie stosujemy pełnych imion), eliminujemy tytuły naukowe.

PRZYPISY:

W przypisach stosujemy skróty łacińskie: „op. cit.”, „loc. cit.”, „et al.”, pełne wyrazy: „ibidem”, „idem” („ten sam”), „eadem” („ta sama”), „eidem” (ciż, ci sami autorzy), „eadem” (też, te same autorki), (a nie ich odpowiedniki polskie!). Stosujemy „zob.” (zobacz) i „por.” (porównaj). Jeśli w przypisie jest kilka adresów bibliograficznych, powinny być w kolejności chronologicznej (od najstarszego), oddzielamy je średnikami.

Opis bibliograficzny w przypisie zaczynamy od inicjału imienia autora i jego nazwiska – pismem prostym. Następnie podajemy tytuł – kursywą. Potem inicjały imion i nazwiska współpracowników (tłumacza, autora wstępu czy opracowania, redaktora) – pismem prostym. Kolejne elementy: miejsce i rok wydania, numer tomu (jeśli jest podział) i strony. Opis kończymy kropką, części poszczególne rozdzielamy przecinkiem.

PRZYKŁAD:

1. U. Eco, *Sztuka i piękno w średniowieczu*, przeł. M. Olszewski, M. Zabłocka, Kraków 1997, s. 100.
2. M. Kowalska, *Michel Foucault – teoretyk rozdarłej historii i krytyk władzy*, [w:] *Filozofia XX wieku*, red. Z. Kuderowicz, Warszawa 2002, t. 2, s. 199.

Jeśli przywołujemy czasopismo, podajemy jego tytuł w cudzysłowie pismem prostym, po nim (od razu, bez przecinka!) rok wydania, potem, po przecinku – numer, a po kolejnym – stronicę.

PRZYKŁAD:

3. A. Chowański, *Ostatnia panorama Rzeczypospolitej*, „Odra” 1975, nr 5, s. 17.